

Las Vegas, Nevada – augustus 2013

I

Op de dag dat ik een einde maakte aan het leven van mijn man schrok ik wakker door de geur van seringen. Maar waar we woonden, in de woestijn ten zuiden van Las Vegas, bloeien geen seringen. Vanillebloesem of woestijnlavendel, die had ik kunnen ruiken. Geen seringen.

Ik hield een pluk van mijn vlamvend rode haar onder mijn neus en rook het bouquet van ons vak, de geuren van onze laatste show, de vorige avond: de zoete van schmink, de bittere van rookpoeder.

Jeremy was nog in diepe rust, met één arm gestrekt, alsof hij naar iets onzichtbaars reikte, zoals hij dat tijdens onze shows zo vaak deed. Nooit naar een wit konijn, of een bosje bloemen van papier. Andere illusionisten namen genoeg met een duif, maar Jeremy toverde een pauw tevoorschijn. Of een werpspeer, in plaats van zoiets simpels als een mes. Ik begroef mijn gezicht in zijn gouden haar. Mijn prachtige man rook net als ik, naar magie en het theater. Met zijn lange, slanke handen trok hij me dicht tegen zich aan. ‘Goeiemorgen, liefste.’ Hij klonk nog slaperig. ‘Wat doe je? Speel je weer drugshond?’

Mijn reuk is uitzonderlijk scherp. Dus onze tweeling, Grace en Fai, kan maar weinig voor me geheimhouden. Toen ze jaren geleden eens met hun schooltas vol Halloween-snoep probeerden de deur uit te glippen, rook ik de Snickers op een mijl afstand, dus dat plan ging niet door. En vanaf hun eerste dag op de middelbare school snuffel ik aan hun kleren, om te controleren of ze heb-

ben gerookt of geblowd. Inmiddels hadden ze net hun vijftiende rookvrije verjaardag gevierd. Caleigh van tien hield er een uitzonderlijker ‘verslaving’ op na, maar daarvoor voldeed een vluchtige inspectie. Ze had de gewoonte haar zakken in de schoolkantine te vullen met kaas, zodat ze bij thuiskomst doordringend naar cheddar rook. In het theater en in de stal bij de paarden was ik altijd alert op de geur van rook en de geringste aanwijzing die duidde op brand.

Terwijl Jeremy mijn warrige haren gladstreek, met zijn ogen dicht en nog niet bereid afscheid te nemen van zijn dromen, krulde ik me om hem heen.

‘Nee, ik rook seringen,’ zei ik in antwoord op zijn vraag.

Op slag gingen zijn blauwe ogen wijd open. ‘Ik droomde van seringen! En van een wit huis. Met een struik vol seringenbloesems. Maar hoeveel ik er ook afknipte, ze verdwenen steeds uit mijn handen.’

‘Dat zou een geweldige truc zijn,’ zei ik luchtig, in een poging het onheilspellende voorgevoel af te schudden dat als een schaduw over ons heen trok. Ik huiverde, maar niet van de kou. ‘Misschien een idee voor onze volgende show.’

Hij trok me nog dichter tegen zich aan. ‘In mijn droom probeerde ik ze te plukken voor jou, Reve.’

Ik nam hem onderzoekend op. Toen ik geen bezorgdheid in zijn ogen las, gaf ik hem een kus op zijn wang en wreef mijn gezicht langs het zijne. Een oude truc, ouder dan onze show, zelfs ouder dan ons huwelijk. Mijn manier om hem duidelijk te maken dat hij van mij was.

Die avond was hij dood. Ik had hem neergeschoten, terwijl de geur van seringen ons nog steeds omhulde. Sterker dan ooit.

Die hele dag slaagde ik er niet in me van die bedwelmende, paarse geur te bevrijden.

Jeremy stond als eerste op. Hij douchte en maakte ontbijt. Zwarte koffie, roerei met de groene salsa die Marisol, onze huishoudster, had gemaakt, prosciutto die net zo roze was als de dageraad van

Nevada, Caleighs versie van groene-eieren-met-ham. De tweeling sliep uit, zoals altijd op zaterdag, maar Caleigh zat al aan tafel, druk in de weer met haar onafscheidelijke touwtje. Een soepel wit koord zonder begin of einde. Caleigh, het wonderkind, tovenaars met een touwtje. Ze maakte ingewikkelde patronen die een voor-spellend effect leken te hebben en die luisterden naar namen als ‘Zondag bij Chuck E. Cheese’, haar favoriete restaurant, of ‘Regen, regen, ruis’, wanneer Marisol klaagde dat haar tuin smachtte naar regen. Wonderbaarlijk genoeg kwamen we – tot ons aller afschuw, behalve die van Caleigh – op zondag meestal bij Chuck E. Cheese terecht en regende het altijd wanneer ze met haar touwtje het patroon voor een verfrissende bui had gemaakt.

Ook die ochtend zat ze er weer mee te spelen. Zonder opkijken vroeg ze of we naar de paarden gingen.

‘Nee, dat denk ik niet. Grace en Fai hebben nieuwe gym schoenen nodig.’

‘We gaan winkelen!’ Ze sprong uit haar stoel, deed een dansje in haar pinguinpyjama en liet ons het patroon zien dat ik herkende als ‘Het winkelcentrum’: een roltrap die ze met haar lenige vingers in beweging hield. Ik schonk koffie in voor mezelf en pakte een mok voor Jeremy, waarop stond dat hij ‘De Liefste Papa van de Hele Wereld’ was. De seringengeur begon me te ergeren. Ik rook aan mijn badjas. Nee, die was het niet.

Jeremy leunde tegen me aan en reikte naar zijn koffie, met zijn hand losjes op mijn middel. ‘Mocht je eraan denken, rijd dan even bij Madame Lee langs. We hebben glowsticks nodig voor de vuurwerk-illusie.’

‘Ik dacht dat we net drie kisten binnen hadden gekregen?’

‘Daar zijn we alweer doorheen. En Dan heeft nieuwe besteld, maar we hebben ze vanavond al nodig.’

Met een cast van bijna honderd man en met zes voorstellingen per week was er altijd wel iets op en ging er altijd wel iets kapot. Jeremy maakte zich er nooit druk over, ik wel.

‘Wat dóén die meiden met die glowsticks?’

‘Dat lijkt me iets voor jou, Revelation. Vraag het ze, dan weet

je het.’ Hij gebruikte mijn volledige naam alleen wanneer ik een streng gezicht opzette en ‘Revelation’ gepaster klonk dan het dromerige ‘Reve’.

‘Je bent gewoon bang voor ze.’

‘Natuurlijk ben ik bang voor ze! Met die lange showballetbenen schoppen ze me zó het ziekenhuis in. Met één welgemikte trap tegen mijn ko- eh... achterwerk.’

Caleigh wervelde naar Jeremy toe. ‘Kont, kont, kont!’ jubelde ze. ‘Je wou “kont” zeggen!’

Hij tilde haar op en gaf haar een klapzoen. ‘Ik ben hier in huis ook altijd de klos, hè? Dus ik smeer ’m! In het theater hebben ze tenminste nog een béetje ontzag voor me.’ Hij zette Caleigh neer en toen hij mij ook een haastige kus gaf, rook ik het weer. De geur van sering. Ik trok hem naar me toe en drukte mijn neus in de kraag van zijn overhemd. Maar ik rook alleen zijn eigen geur – nootmuskaat en iets ondefinieerbaars, fris en schoon als de geur van vers gemaaid hooi. Ik trok hem nog dichter naar me toe. Zijn adem streek langs mijn wang, hij legde zijn handen langs mijn gezicht en kustte me nogmaals, intenser. Toen liep hij naar buiten, waar de hitte zich al in alle gaten en kieren van de dag had genesteld en waar de zon van Nevada zo scherp was als een mes.

Wat hij na dat moment heeft gedacht en gevoeld, zou ik nooit weten. Hij zou het me niet zoals anders vertellen, ’s avonds bij thuiskomst na de voorstelling, wanneer de meisjes al in bed lagen. Nooit meer. In plaats daarvan word ik dag en nacht achtervolgd door wat er in het theater is gebeurd. Zodra ik mijn ogen sluit zie ik de beelden, net zo scherp en kristalhelder als in een 3D-film.

De illusie die we ‘Het Tarten van de Kogel’ noemen, gaat als volgt: de illusionist maakt zich gereed om zijn pistool te laden, onder het toezien van vrijwilligers uit het publiek die verklaren dat de kogels echt zijn. Dan doet hij de munitie zogenaamd in het magazijn, maar in werkelijkheid houdt hij de kogels in zijn hand en is het pistool al vóór de show geladen met losse flodders. Tijdens de illusie wordt geen echt schot afgevuurd. Tenzij iemand de losse

flodders vervangt door kogels. Dat is al eerder gebeurd. In 1918. Toen overkwam het Chung Ling Soo, de beroemde illusionist. Of het opzet was of een ongeluk, is nooit vastgesteld. Chung Ling Soo bezweek de volgende dag in het ziekenhuis aan zijn verwondingen.

2

Ik was al vroeg bij het theater, even na vieren, en liep onder de ladder door van een onderhoudsmonteur die met de luifel bezig was. Bijoux was een oud theater en in de geest van de leeftijd van het gebouw hadden we bepaalde dingen welbewust niet gemoderniseerd. Vandaar dat onze lichtreclame nog niet volledig digitaal was, zoals bij de meeste andere theaters aan de Strip. Op onze luifel stond THE GREAT REVELATION & THE MASKELYNE MIND – THE AMAZING MASKELYNES' VENETIAN CARNEVALE – MASCHERARI.

Toen Jeremy en ik samen begonnen op te treden, waren we nog maar met ons tweeën en speelden we in kleine theaters, soms zelfs in bars of op bruiloften. De basis van elke magische illusie is een goed verhaal en de verhalen waarmee we begonnen, waren simpel, zoals de Iets-uit-Niets-illusie, waarbij we duiven of raven uit de lucht toverden. Maar we gaven onze illusies altijd iets extra's, iets waarmee we het publiek op het verkeerde been zetten of waarmee we ontroering of ontzag afdwongen. Geleidelijk aan kregen we steeds meer bekendheid en met het verstrijken van de jaren werden de illusies grootser en indrukwekkender. We bouwden een zodanige reputatie op en verwierven zo'n trouw publiek, dat we een eigen theater konden huren. Zo ontdekten we Bijoux, waarin de magie nog volop aanwezig was, ondanks de vele levens die het theater had geleid.

De geschiedenis van Bijoux weerspiegelde de rusteloze aard van onze stad in de woestijn waar niets ooit hetzelfde bleef. Bijoux was in 1913 gebouwd aan Fremont Street als een variététheater. Met de komst van Harry Houdini werd het opgeknapt en geschikt ge-

maakt voor goochelshows door een grote hoeveelheid valluiken te installeren. Uit nostalgische overwegingen verplaatste de eigenaar het theater in de jaren zestig, toen Fremont Street in verval raakte, naar de Strip en maakte er een Supperclub van. Later werd het beroemde casino New York-New York eromheen gebouwd en kreeg Bijoux, aan de voet van het Vrijheidsbeeld, de bestemming filmtheater. Toen wij het voor onze shows huurden, pasten we de verlichting aan en creëerden we boven het podium ruimte voor het ophangen van decors en andere showelementen. We lieten een reusachtige lift bouwen en een roterend toneel zodat de sets konden draaien. Maar in veel opzichten bleef het theater zoals we het hadden aangetroffen. Met een sfeer van geheimzinnigheid. Een sfeer die je het gevoel gaf dat de geest van Houdini, Al Jolson of Judy Garland elk moment uit de coulissen kon opdoemen.

Op de dag van onze eerste bezichtiging werden we door een stokoude man via de artiesteningang binnengelaten. Hij droeg een smoezelig rood vest, een verschoten overall en pantoffels. Zijn haar was heel kort geknipt, zijn roze schedel schemerde door de witte stoppels. Zijn ogen glansden als zilver, maar waren bewolkt door staar. Nadat hij de deur achter ons had dichtgedaan, slofte hij de gang in en gebaarde ons te volgen. Dat alles zonder een woord te zeggen.

Door een doolhof van rafelende gordijnen ging hij ons voor naar de ruimte achter het toneel. Er stonden rekken met toneelkleding – kostuums vol pailletten onder een dikke laag stof, ooit gedragen door danseressen die allang oma moesten zijn. Hutkoffers stonden op elkaar gestapeld, waarvan sommige waren opengesprongen zodat de inhoud zichtbaar was: rekwisieten uit een voorbije tijd zoals hoge hoeden en half vergane papieren boeketten. Een buikspreekerspop keek ons met sluwe poppenogen aan. De oude man bleef staan in de coulissen, maar gebaarde ons naar het midden van het podium te lopen. Daarop zette hij een schakelaar om en keken we vol verwondering in een zaal als een bonbonnière, met fluwelen stoelen en gouden balkons.

Ik schrok toen de oude man eindelijk het zwijgen verbrak. ‘U

staat op een valluik dat is gemaakt voor Harry Houdini. In 1921. Houdini was natuurlijk geen echte illusionist. Alleen een boeienkoning.’ Het klonk minachtend. ‘Ik heb in dit theater ook de “Asrah-levitatie” gezien, van Devant. In 1919. Dat was nog eens magie. De vrouw die mijn hart veroverde, was zijn assistente. En Chung Ling Soo heeft hier opgetreden. In 1914. Ik was destijds nog maar een knaap. Hij deed een van de indrukwekkendste illusies die ik ooit heb gezien. En die uiteindelijk zijn dood werd.’

Jeremy en ik keken elkaar aan en we dachten allebei hetzelfde. Als de oude man de waarheid sprak, was hij meer dan honderd jaar oud.

‘Ik ben tegelijk met de nieuwe eeuw geboren, op 31 december 1899.’ Misschien had hij een carrière als helderziende achter de rug. ‘Uw betovergrootvader, John Nevil, heb ik nooit gezien,’ zei hij tegen Jeremy. ‘Maar uw oudoom heeft hier in 1923 op de planken gestaan.’

Jeremy kwam uit een familie van illusionisten. Zijn betovergrootvader, John Nevil Maskelyne, was een van de weinige vernieuwers in de lange geschiedenis van de magie en de uitvinder van de magische levitatie. Toen hij met pensioen ging verkocht hij die truc – en diverse andere – voor een obsceen hoog bedrag. Sommige van zijn nazaten probeerden wanhopig aan de magie te verdienen en verspilden de erfenis van ‘Het Zwevende Meisje’ aan magische vluchtigheden, aan martelkisten gevuld met water, aan fraaie opsmuk van het toneel en aan beeldschone assistentes. Maar Jeremy’s vader en grootvader koesterden hun aandeel uit John Nevils nalatenschap. Ze meden het toneel, werden bankier en hielden zich op hun manier met magie bezig, door geld te maken. In tegenstelling tot de kinderen van zijn ooms en tantes groeide Jeremy niet op in een wereld waarin de magie een soort tweede taal was en waarin zijn ouders als illusionisten rondtoerden. Maar als klein jongetje vond hij op de zolder van de familiezetel in Devonshire een oud, stukgelezen, in leer gebonden boek met daarin merkwaardige symbolen en werktekeningen van ingewikkelde machines. De tekst was gecodeerd en het kostte hem maanden die te ontcijferen.

Het betrof een van de notitieboeken van John Nevil. Voor Jeremy betekende de vondst het begin van zijn carrière als illusionist, het startsein voor zijn reis naar Las Vegas, naar mij, en ten slotte naar Bijoux. De geschiedenis van John Nevil Maskelyne gaf de aanzet tot ons succes als illusionisten, als leden van de kleine groep die erin slaagt met magie de kost te verdienen. Het leek erop dat de oude man er alles van wist.

‘Ik ben bang dat u een enorme voorsprong op ons hebt,’ zei Jeremy op die eerste dag in wat ons eigen theater zou worden.

De oude man stak hem zijn knoestige hand toe. ‘Aangenaam kennis te maken. Wesley Knowles is de naam. Ook bekend als een van de Vijf Chinese Gebroeders. Geen Chinezen, zelfs geen Aziaten. En ook geen broers. Maar ik denk niet dat u ooit van ons hebt gehoord. We traden op als acrobaten en jongleurs. Met bescheiden succes. En toen de Oriëntaalse rage met de crisis van 1929 ten onder ging, zijn we gestopt. Ik ben als enige van de vijf hier gebleven. Vegas was toen weinig meer dan een stadje langs het spoor. Uit die tijd is er niemand meer over. Behalve ik. En ik ben inmiddels de oudste autoriteit op het gebied van het magische theater in de twintigste eeuw. De laatste illusionist die hier in Bijoux heeft opgetreden, was Blackstone. De vader, niet de zoon. Dat was in 1957. Dus ik hoop dat u blijft. En dat u de magie terugbrengt in Bijoux.’

Wesley beschikte over een gedetailleerde kennis van alle trucs en illusies die ooit in het theater waren vertoond. Hij droeg ideeën aan en als we op problemen stuitten, kwam hij met simpele, elegante oplossingen. Want hij bleef bij ons. Of liever gezegd, bij het theater. Hij woonde ‘boven de zaak’ en we hadden de indruk dat hij nooit buiten kwam. Maar hoe oud en broos hij dan ook mocht zijn, hij was verre van afgeleefd. Ervan uitgaande dat hij honderddrie was toen we hem leerden kennen, moet hij honderddertien zijn geweest op de dag dat Jeremy stierf. Hij was erbij, op de dag van de seringen. Hij was er altijd.

Dan Liston, onze eerste technicus en tevens rekwisietenmanager, werkte met Jeremy in het souterrain aan een nieuwe, verbeterde onderwaterontsnapping. Het onderhoud van alle rekwisieten werd

door Dan verzorgd; van de takelmechanismen die ons tot vijftien meter boven het podium hesen, tot het kleinste muntje dat Jeremy voor een illusie gebruikte. Hoewel Dan een perfectionist was, had ik de gewoonte om voor elk optreden de rekwisieten te inspecteren. Gewapend met een klembord controleerde ik alles. Voor elke show vinkte ik letterlijk alle rekwisieten af, zelfs die van de kleinste bijrolletjes.

Die dag zag de opstelling van de rekwisieten er precies zo uit als altijd. De pistolen die we zouden gebruiken bij ‘Het Tarten van de Kogel’, lagen glimmend in hun foedraal.

Doordat Dan elk voorwerp had omlijnd en genummerd, was de volgorde duidelijk en wisten we allemaal welk rekwisiet we moesten pakken bij welke truc. Wesley kwam langssloffen en salueerde, alsof ik een generaal was en hij een voetsoldaat in het leger van illusionisten. Waren zijn ogen blauwer en minder waterig dan anders? Leek hij langer? Waren de zilvergrijze pluizen die hij over zijn roze schedel had gekamd, ineens donkerder? Niet dat ik ook maar iets in de gaten had. In mijn ogen zag hij er net zo uit als altijd.

Toen ik er later over nadacht, kon ik me niets afwijkends herinneren. Alleen de geur van seringens die rond de rekwisientafel hing.

Nog tien minuten voor aanvang, waarschuwde Wesley. Toen nog vijf. Het gelach en geroddel van de danseressen, die in de grote artiestenfoyer hun carnavalskostuum aantrokken voor het tweede nummer, drong tot in mijn kleedkamer door. Het openingsnummer was voor Jeremy en mij. Een zwijgend liefdesdrama dat eindigde met een duel van illusionisten. Onze versie van ‘Het Tarten van de Kogel’.

Jeremy speelde de briljante Faustiaanse illusionist, de rivaal van mijn duistere Mephistopheles. De interactie van licht en duisternis, van God en de duivel, vormde een iconische component van onze magie. Bij ‘Het Tarten van de Kogel’ werd niet gesproken. Later in de voorstelling was er tijdens de illusies ruimte voor muziek en humor, maar bij dat eerste nummer vonden we stilte krachtiger dan spraak. We wedijverden om het applaus en de sympathie van

het publiek, tot het moment waarop ik Jeremy uitdaagde tot een duel. Er werden twee mensen uit het publiek gekozen om op te treden als secondant en de pistolen te inspecteren die pal voor hun ogen werden ‘geladen’. Vervolgens liepen we bij elkaar vandaan, we draaiden ons om en vuurden. Ik richtte altijd zo echt mogelijk om de illusie compleet te maken. Iedereen op de eerste rij kon de hoek van mijn schot zien. Vervolgens wankelde Jeremy, en viel hij op zijn knieën alsof hij dodelijk gewond was, terwijl ik de overwinnaar speelde. Maar dan plukte hij een glimmende kogel tussen zijn tanden vandaan, hield hem omhoog voor het publiek en de ‘secondanten’, en hij kwam onder donderend applaus overeind. Althans, zo hoorde het te gaan.

Die avond speelden we onze rollen zoals altijd en we plukten de meest onwaarschijnlijke dingen uit de lucht – brievenbussen en theeserviezen, vuurbollen en klaterende waterstromen om ze te blussen. Tot het moment waarop ik Jeremy uitdaagde. We kozen onze secondanten, laadden ons wapen, liepen bij elkaar vandaan, draaiden ons om en vuurden.

Maar zodra ik de trekker had overgehaald, spatte achter Jeremy een mist van rode druppels op het gouden gordijn. In plaats van op zijn knieën te vallen en een kogel tussen zijn tanden vandaan te halen, zakte hij volledig in elkaar, met een blik van verrassing op zijn gezicht. In de zaal begon een vrouw te gillen. Ik schoot naar voren en wist Jeremy op te vangen voordat hij tegen de grond sloeg. Terwijl hij in mijn armen viel voelde zijn lichaam al als dood gewicht. Ik wiegde zijn hoofd en probeerde het bloed, het bot en alles wat hem tot mijn lief, mijn Maskelyne, maakte, terug te duwen. Want uiteindelijk waren ook wij maar gewone stervelingen.

Toen het gegil zweeg, toen de zaal in paniek was leeggestroomd en de mannen van de eerste hulp tevergeefs hadden geprobeerd hun eigen magie haar werk te laten doen, werd het lichaam van Jeremy weggehaald. En werd ik in het stille, bijna lege theater door twee politiemannen geboeid en naar buiten gebracht.

Daar heerste chaos. Rechercheurs ondervroegen mensen uit het

publiek en leden van onze cast, nog in carnavalskostuum. Door de hitte, die op deze augustusavond nog nauwelijks was afgezwakt, zagen ze er allemaal nogal verlept uit. Zelfs gezichten die ik herkende hadden iets onwezenlijks in de wervelende, aan en uit knipperende, veelkleurige lichten van de Strip. Ze deden me denken aan de etalagepoppen die ik tot leven had zien komen in een aflevering van *The Twilight Zone*. Boven aan de treden wankelde ik. Mijn knieën begaven het. De donkere fluwelen mantel die ik droeg was nog zwaarder dan anders door Jeremy's bloed. Het doffe bonzen in mijn hoofd had zich door mijn hele lichaam verspreid. Niets voelde vertrouwd, of compleet, of juist. Toen de politiemannen me overeind hielpen en ik mijn hoofd ophief, meende ik Wesley Knowles te zien weglopen. Zijn bloedrode vest hing los, zijn zilvergrijze haar glansde in het neonlicht. Hij verliet het theater – iets wat ik hem nog nooit had zien doen – en hij liep bovendien sneller dan ik hem ooit had zien lopen. Toen keek hij achterom, heel even maar, en glimlachte.

Nico, onze advocaat, trof me aan in een arrestantencel waar het stonk naar urine en braaksel, maar vooral naar lysol. Ik liep de cel op en neer – drie stappen heen, drie stappen terug. Tot op dat moment had ik geen woord gezegd. En gehuild had ik ook niet. Maar dat had niet veel gescheeld toen ik een van de vrouwelijke bewakers tegen haar collega hoorde zeggen: 'Als ik het lef had, hielp ik mijn vent ook naar de andere wereld. Ik zou het alleen niet op het toneel doen.'

Ik pakte Nico bij de mouw van zijn gestreepte pak, dat er zelfs op dit uur – het was inmiddels middernacht – nog perfect geperst uitzag. 'Hoe is het met de meisjes?'

'Marisol is bij ze.'

'Weten ze het?'

'Marisol heeft alleen gezegd dat het vanavond laat wordt en ze naar bed gestuurd.' Dat gebeurde wel vaker. Mijn dochters zouden althans nog één onbezorgde nacht hebben. Maar morgen zou ik hun moeten vertellen wat er met Jeremy was gebeurd. Het zou het

ergste zijn wat ze in hun jonge leven hadden meegemaakt. Ik had hun vader doodgeschoten. Dus ze waren op slag ouderloos, want ik zou hun hele jeugd in de gevangenis doorbrengen. Geconfronteerd met dat gruwelijke vooruitzicht kon ik niet bevatten wat Nico zei. ‘Je mag naar huis. Alsjeblieft, schone kleren. Die heeft Dan voor je bij elkaar gezocht.’

Mijn enige reactie was dat ik mijn mantel nog dichter om me heen trok. Hij was doorweekt met Jeremy’s bloed dat begon op te drogen op mijn huid. Het voelde als het laatste wat ik van hem had.

‘Laat maar, Nico. Doe geen moeite.’ Ik begon te beven, want ik was tot op het bot verkild. ‘Ik heb hem vermoord. Ik hoor hier, achter de tralies. Ik heb hem dóódschoten.’

‘Reve, je bent in shock! Heb je gehoord wat ik zei? Je mag naar huis. Ze laten je gaan, want jij hebt hem niet vermoord. Je mag dan de trekker hebben overgehaald, het was niet je bedoeling hem te vermoorden. Je gebruikt dat pistool elke avond. Het is een truc, een illusie, onderdeel van de show. Maar blijkbaar heeft iemand kans gezien je pistool te verwisselen. Iemand die wist dat je altijd hetzelfde wapen gebruikt. Iemand die Jeremy wilde vermoorden en het door jou liet opknappen.’

Ik gebruikte inderdaad altijd hetzelfde pistool. Het mijne lag links in de kist, dat van Jeremy rechts. Nico vertelde dat iemand mijn pistool had verwisseld voor een ander dat in alle opzichten identiek was, op een verborgen patroonkamer na met daarin één kogel. Het was zo slim gedaan dat ik niets in de gaten had gehad. Als ik had gemerkt dat het pistool zwaarder was, als ik het had gecontroleerd, was alles anders gelopen. Dan zou Jeremy nog leven.

‘Maar waarom zou iemand Jeremy willen vermoorden?’

Nico schudde zijn hoofd. ‘Dat is nu de vraag. En dan nog iets. Die oude man... de man die boven het theater woont...’

‘Je bedoelt Wesley?’

‘Ja. Wesley Knowles.’

‘Wat is er met hem?’ Ik weigerde te geloven dat Wesley hier iets mee te maken had, maar ineens schoot zijn honende glimlach me te binnen.

‘De politie heeft hem in een leegstaand motel gevonden, ergens aan Sahara Avenue. Ze kregen een anoniem telefoontje vanuit een cel op het vliegveld. Het laatste wat hij zich herinnert, is dat hij naar de wc ging. Toen hij bijkwam, lag hij in een badkuip, gekneveld en geboeid met ducttape. Hij heeft geen idee hoe hij daar is gekomen. Maar vanaf dat moment heeft iemand anders zich voor hem uitgegeven.’

Dus het was niet Wesley die ik had gezien. ‘En dat moet de moordenaar van Jeremy zijn,’ zei Nico. ‘Dat kan niet anders.’

3

Nadat ik de meisjes de volgende ochtend had gewekt, liet ik ze bij elkaar komen in de kamer van Fai. Ik deed mijn best om niet te huilen, maar mijn stem trilde toen ik hun de kale, nuchtere feiten vertelde: dat iemand mijn pistool had verwisseld bij ‘Het Tarten van de Kogel’ en dat hun vader dood was. Grace wierp zich luid jammerend op het bed. Caleigh klampte zich aan mij vast en begroef haar gezicht in mijn haar. Fai liet zich op de grond zakken, met haar armen om mijn knieën. ‘Nee,’ fluisterde ze. ‘O, nee.’ Toen het eerste wanhopige verdriet was weggeëbd, gingen we samen op het bed liggen, met onze armen om elkaar heen, gevangen in ons verdriet.

Ik moest de begrafenis regelen, ook al zou ik me het liefst in huis hebben opgesloten. Maar het idee anderen de noodzakelijke beslissingen te laten nemen, hoe dierbaar of vertrouwd die anderen ook waren, vond ik onverdraaglijk. Er moesten keuzes worden gemaakt voor een uitvaartonderneming en een kist. Ik moest kleren kopen, zowel voor mezelf als voor onze dochters. Het was het laatste wat ik nog voor mijn man kon doen. Mijn ouders konden pas ’s avonds een vlucht krijgen, dus die eerste dag bleef Nathan, Jeremy’s achterneef, bij de meisjes terwijl ik mijn verschrikkelijke boodschappenlijstje afwerkte.

Nathan Landry, de zoon van Jeremy's enige neef in Amerika, was al op zijn zestiende bij ons in huis gekomen. Hij groeide op in New Orleans, in een katholieke familie van republikeinen die niets meer met hem te maken wilde hebben toen hij als homo uit de kast kwam. En dus stapte hij in de Greyhound naar het westen. Naar Las Vegas, en naar ons. We waren dolblij met hem. Onze act en onze carrière verkeerden nog in de beginfase en we hadden onze handen vol aan de tweeling van drie die we geen moment alleen konden laten. Terwijl Nathan zijn middelbare school afmaakte, was hij tegelijkertijd bij ons in de leer en hielp hij met de zorg voor de meisjes. Hij was van jongs af aan geïnteresseerd geweest in schermen en zwaardvechten, en daarin begon hij steeds meer uit te blinken. Nadat hij zijn bachelor had behaald in de geschiedenis van de renaissance aan de universiteit van Oxford, kwam hij bij ons terug. Een imposante, blonde Errol Flynn met de losheid en de relaxte houding van een erudiete *southern gentleman*. Niets herinnerde nog aan het verlegen joch dat hij ooit was geweest. Nathan kon met hetzelfde aplomb een zwaard hanteren als de poëzie van William Blake declameren. Hij nam de choreografie van alle zwaardgevechten en balletten in onze voorstellingen voor zijn rekening en fungeerde als privéleraar voor de meisjes wanneer we op tournee gingen. Voor ons was hij als een zoon en de meisjes, die hij onderdompelde in Shakespeare, noemden hem 'Nat'.

Hij had een appartement in de stad en was op die noodlottige avond niet in het theater, maar zodra hij hoorde wat er was gebeurd kwam hij naar ons toe. En zegde hij zijn appartement op. 'Jullie zijn de enige familie die ik nog heb. Tenminste, de enige familie die me niet heeft laten vallen. Laat me alsjeblieft iets terugdoen, Reve.' En die kans gaf ik hem maar al te graag. Ik moest mezelf en de meisjes omringen met mensen die ik kon vertrouwen. Jeremy's dood was onherroepelijk, het einde van een tijdperk, maar vormde ook het begin van een hel waarop niets me had kunnen voorbereiden, nog afgezien van het verdriet en de shock wanneer je op veel te jonge leeftijd je man verliest.

Ik werd nog altijd als verdachte gezien. De politie zou me in de

gaten houden, zei Nico, in de hoop dat ik hen naar de moordenaar zou leiden. Misschien verwachtten ze me te kunnen betrappen tijdens een geheim rendez-vous, of op een zakelijke overeenkomst die de dood van mijn man zou verklaren. Ze waren overtuigd van mijn betrokkenheid, vanwege alles wat ik van hem had geërfd: naast het geld en ons huis in Henderson, Nevada, ook het huis van Jeremy's familie in Engeland en de cottage in Ierland waar we soms de zomer doorbrachten. Het was bij lange na niet genoeg voor een plaats op de *Forbes*-lijst van de vierhonderd rijkste Amerikanen, maar de waarde van wat ik erfde was aanzienlijk. Zo aanzienlijk dat een vrouw die niet nog steeds dolverliefd was op haar man, en die niet volslagen kapot zou zijn door het verlies van de vader van haar kinderen, misschien zou hebben overwogen hem te vermoorden.

Nico had gelijk. Ik zag de onopvallende auto al zodra ik de oprijlaan af reed. Hij stond op een minder in het oog springende plek dan het busje van de *Las Vegas Star News* dat al sinds de vorige dag voor ons huis postte. Beide auto's volgden me naar het Desert Palms Funeral Home en vandaar naar het District, om de begrafenisjurken voor de meisjes op te pikken. Het was een complete stoet. Niet dat het me kon schelen. Ik voelde amper iets, het leek alsof ik nauwelijks tot gevoelens in staat was. Als verdoofd besliste ik over een kist en over de rouwdienst, en koos ik jurken uit voor onze dochters. Het was alsof het verdriet en de shock me afschermden van de rest van de wereld.

Wat ik me nog van die dag herinner – behalve de verstikkende wanhoop – was de kou. Het District in Henderson is een niet overdekt winkelcentrum dat er op een mooie dag heel uitnodigend uitziet. Maar het was geen mooie dag. Het was veel te koud voor een zomerdag in de woestijn, te winters voor Henderson. Er dreigde regen; de hemel was loodgrijs. Ik had zonder nadenken maar wat aangetrokken. Een jas had ik niet bij me en mijn trui was te dun. Toen ik kleren voor de meisjes had uitgezocht, moest ik helemaal naar de andere kant van het winkelcentrum om voor mezelf iets uit te zoeken, iets waarin ik me als weduwe kon presenteren. Tegen de

tijd dat ik langs het café van het winkelcentrum kwam, was ik door en door koud. Dus ik ging naar binnen voor iets warmes. Niet dat ik ook maar ergens trek in had, ik had alleen behoefte aan een warme mok waar ik mijn handen omheen kon leggen. De politieagente in burger volgde op discrete afstand. Ik had gedaan alsof ik haar niet zag toen ze zogenaamd kinderklaren uitzocht. Misschien zou ze nu doen alsof ze ook koffie kwam halen. De mannen in het busje toonden meer respect. Ze bleven in hun busje en namen alleen foto's, met enorme telelenzen.

Ik liep naar de toonbank en bestelde een grote mok thee. Een barista met een puntbaard en met Elvis op zijn iPod ging in slow motion met mijn bestelling aan de slag. Uit zijn oordopjes kon ik een flard van 'Love me tender' opvangen. Zijn lippen vormden de woorden. Een Jonge-Elvis-imitator. Ik keek om me heen. In een van de leren stoelen bij een open haard die op gas werkte, zat een man in een donker pak. Hij had zijn gezicht van me afgekeerd en was verdiept in een krant. In de rusteloze gloed van het vuur meende ik te zien dat hij donker haar had. Het was elf uur 's ochtends, een merkwaardig tijdstip om in een café rond te hangen voor iemand die zo te zien op kantoor werkte. Dus ik vermoedde dat Het Pak een collega was van de vrouwelijke rechercheur.

Met beide handen om mijn mok thee liep ik naar de haard en ging in de andere leren fauteuil zitten. De vrouwelijke rechercheur bleef in de buurt en deed alsof ze nadacht of ze melk of room zou nemen, suiker of zoetjes. De man bij het vuur keek me nog steeds niet aan. Zijn ogen bleven op de krant gericht. Had hij wel genoeg licht om te lezen? Dit gedeelte van het café had geen ramen. Het vuur was de enige lichtbron.

'Niet echt lekker weer,' zei de man, met zijn gezicht nog altijd naar het vuur gekeerd.

Ik wendde mijn blik af, naar de glazen deuren en de loodgrijze hemel daarachter. Mijn hoofd stond niet naar een praatje. Ik zat hier alleen om warm te worden, rechercheur of geen rechercheur.

'Dat was vorige week wel anders.' Hij gaf niet op. Zijn blik bleef op de krant gericht. Ik zag geen oortje van een mobiele telefoon,

dus blijkbaar had hij het tegen mij.

‘Toen was het zonnig,’ vervolgde hij. ‘Volledig onbewolkt. En niet eens te heet. Nou, dat mag in de krant! Het leek een paradijs op aarde.’

Ik kromp ineen. Hoe merkwaardig het ook was dat een rechercheur over het weer begon, hij had wel gelijk. We hadden inderdaad een paar verrukkelijke dagen gehad. Een paradijs op aarde. En toen was ik ook in het District geweest. Om een nieuwe badjas te kopen voor Jeremy. Maar bij de herenmodezaak had ik te horen gekregen dat badjassen seizoensgebonden waren en geen artikel voor de zomer. Toen ik dat die avond aan Jeremy vertelde, hadden we er samen om gelachen. Met een weids gebaar had hij zijn oude badjas uitgetrokken. ‘Wee de man die zijn badjas draagt buiten het seizoen!’

Mijn Jeremy. Mijn Maskelyne. Nog even, dan lag hij in de koude grond. Ik stond op en omklemde mijn mok, het enige wat me een beetje warmte gaf. Mijn handen beefden zo dat hij bijna uit mijn handen gleed.

‘Ik zou dat maar goed vasthouden,’ waarschuwde de man. ‘Want volgens mij wordt het alleen maar kouder.’ Zijn gezicht bleef in de schaduwen. Hij had zijn blik op het vuur gericht, op de dansende vlammen. Ik draaide me om en haastte me naar buiten.

Toen mijn laatste grimmige taak erop zat rende ik naar de auto. De vrouwelijke rechercheur volgde weer op afstand. Ik gooide mijn tassen op de achterbank, startte de motor en zette de verwarming hoog. Toen zag ik het stuk papier dat onder een van de ruitenwipers wapperde. Even overwoog ik ze aan te zetten zodat het zou wegwaaien. Maar ik stapte uit. Het bleek een kopie te zijn van een oud strooibiljet voor een illusionistenshow. CHUNG LING SOO, HET TARTEN VAN DE KOGEL. Er welde een kreet op in mijn keel, maar ik wist me te beheersen. Toen rende ik naar de auto van mijn rechercheurvriendin. Haar mannelijke collega en zij keken elkaar verward aan toen ik naar hen gebaarde. De collega deed zijn raampje open. Hij droeg een grijze joggingbroek en sweater. Zijn hoofd was kaalgeschoren. Misschien een Kojak-imitator. Hoe dan ook,

hij was duidelijk niet de man die bij het vuur had gezeten.

‘Hij was het!’ Ik hield hem het stroobiljet voor. ‘Die man in het café! Bij het vuur! Hij heeft mijn man vermoord.’ Ik had geen idee hoe ik dat wist. Ik wist het gewoon. Maar de man was verdwenen. De Jonge Elvis had hem niet zien weggaan. En hij was geen vaste klant. Later kreeg ik te horen dat er op het stroobiljet noch op het kopje dat nog bij het vuur stond, vingerafdrukken waren aangetroffen. En dat mijn nieuwe vrienden bij de recherche ook geen DNA-materiaal hadden kunnen vinden, afkomstig van zijn speeksel. De man in het donkere pak was spoorloos verdwenen.

4

De begrafenis trok als in een waas aan me voorbij. Mijn ouders waren overgekomen uit Massachusetts. Mijn tantes Viv en Gwen uit Californië. Jeremy’s ouders waren al gestorven toen de tweeling nog klein was; zijn moeder was bezweken aan kanker, zijn vader een paar jaar later aan de drank, waaraan hij in zijn verdriet verslaafd was geraakt. En dus kwam er uit Engeland maar één Maskelyne over: Jeremy’s neef Bertie, die onmiddellijk na de begrafenis weer vertrok om zijn eigen bruiloft niet te missen. Toen we naar buiten kwamen, na de korte dienst in de Hope in the Desert Church, regende het. Eindelijk. Een zeldzame regenbui in de woestijn, die modder deed opspatten van de uitgedroogde grond. De lucht rook naar statische elektriciteit.

Ik moest even alleen zijn, om kracht te verzamelen zodat ik weer verder kon. De meisjes waren bij mijn ouders en mijn tantes, die tussen de zuilen bij de ingang van de kerk met de dominee stonden te praten. Dus ik glipte weg naar de auto en probeerde de fotografen en nieuwsbusjes te negeren die, dankzij de aanwezige politie, buiten de hekken waren gebleven.

Voordat ik bij de auto was, kwam er een man naar me toe vanuit de doolhof naast de kerk. De grote, gespierde verschijning leek een

zwerfer; hij zag eruit alsof hij dwars door de woestijn hierheen was komen lopen. Iemand van de uitvaartonderneming wilde me al te hulp schieten, maar ik wuifde hem weg. Want ik had de kniebroek, de lange wollen sokken en het vest met zakken herkend. Zwerfer of niet, de man was gekleed als een valkenier. Alleen de vogel op zijn leren handschoen ontbrak. In plaats daarvan had hij een blauwe envelop bij zich. Met mijn naam erop, in het handschrift van mijn oma. Op haar zevenennegentigste reisde Nan, de moeder van mijn moeder, niet meer. Maar ze was nog altijd een meestervalkenier en ze gaf nog steeds cursussen en lezingen over de valkerij. Vanaf de dag dat Jeremy stierf, had ik uitgekeken naar bericht van haar. In mijn jeugd had ze bij ons in huis gewoond, mijn indrukwekkende oma. Maar hoe hecht de band tussen haar en mijn moeder destijds ook was geweest, later – ik woonde toen al op mezelf – was het tot een breuk gekomen. Een breuk waarvan ik tot op de dag van vandaag niets begreep. Tijdens feestdagen heerste er een ongemakkelijk soort gewapende vrede, maar behalve met Thanksgiving, Kerstmis en verjaardagen hoorde ik zelden iets van Nan. En nu kreeg ik op deze wonderlijke manier een brief van haar bezorgd.

‘Je mag hem pas openmaken wanneer je weer alleen bent,’ zei de valkenier. Ik keek neer op de turkooisblauwe envelop. De letters begonnen uit te lopen door de regen. Toen ik mijn ogen weer opsloeg was de valkenier verdwenen, opgeslokt door de woestijn. Ik stopte de brief in mijn tas.

Ik was van plan geweest hem meteen te lezen, maar zodra ik in de rouwauto zat kreeg ik een onbedaarlijke huilbui. De leren bekleding rook naar het verdriet van anderen en daar voegde ik het mijne aan toe. Mijn snikken werden overstemd door het huilen van de wind waardoor ik me in mijn gejammer liet meeslepen. Even maar. Als een kortstondig respijt van de shock die me sinds Jeremy’s dood met stomheid had geslagen.

Toen ik opkeek zag ik Grace naar de auto komen. Wankel, strompelend. Ook zij was in tranen. Haar vlammend rode haar

bood een verwilderde aanblik, haar witte begrafenisjurk – ze had per se wit willen dragen bij het afscheid van haar vader – plakte aan haar lange benen, aan de kousen die ze voor de gelegenheid droeg. Ons mooie meisje, vermorzeld door verdriet. Ze leek zo broos. Van onze drie dochters had Grace de meest hechte band gehad met Jeremy, maar ze leek meer op mij dan op haar vader. En ze was net zo opvliegend als ik. Alleen Jeremy kon onze plotseling oplaaierende drift sussen, alleen Jeremy kon ons kalmeren en wist telkens weer het beste in ons naar boven te halen. Hoe moest dat nu verder met ons? We leken te veel op elkaar.

Ze liet zich druipend op de achterbank vallen en trok het portier achter zich dicht. Haar gezicht stond op storm. Ik zette me schrap. Ze keek me aan. Haar wangen waren nat van de tranen en de regen, haar ademhaling was zwaar en oppervlakkig, als water dat zich tuimelend over rotsblokken stortte.

‘Ik moet het weten! En ik wil dat je eerlijk tegen me bent!’ Ze klonk schor en wanhopig. ‘Heb je het expres gedaan? Wilde je papa vermoorden?’ Haar blauwe ogen leken dwars door me heen te kijken, haar blik hield me vast alsof ik een opgeprikte vlinder was.

‘O, Gracie. Nee, natuurlijk niet, lieverd. Natuurlijk wilde ik je vader niet vermoorden!’ De simpele ontkenning sprak me voor mijn eigen gevoel niet vrij, maar toen ik mijn armen naar haar uitstreekte liet ze zich uitgeput tegen me aan vallen. Haar tengere schouders schokten en ik hield haar stevig vast tot het snikken bedaarde.

Ik vergat de brief tot na het neerlaten van de kist, na alle tranen en omhelzingen, na de heerlijke maaltijd die Marisol thuis had klaargezet en waarvan we nauwelijks een hap aten. Pas toen iedereen eindelijk naar bed was, had ik een moment alleen. De meisjes sliepen bij mijn moeder in de logeerkamer, Nathan had zich in zijn eigen kamer teruggetrokken en mijn vader, die zich tot taak had gesteld over me te waken, was weggedommeld op de bank. Met het gevoel dat ik nooit meer zou kunnen slapen schudde ik de brief uit de verregende envelop en las ik de hanenpoten van mijn oude, broze oma.

Liefste Reve,

Ik vertrouw erop dat Falcon Eddy deze brief bij je heeft bezorgd. Je moet naar huis komen. Hawley Five Corners wacht op je. Daar zijn jullie veilig. Wees niet koppig – ik ken je! – maar laat alles achter je. Denk aan het verhaal van de Fetch, de zielensteler. En bedenk dat de geschiedenis zich maar al te vaak herhaalt.

Liefs,
In haast,
Je Nan

De Fetch. Mijn hart begon te bonzen. Ik herinnerde me het verhaal maar al te goed, over de geestverschijning die de gestalte van nog levende mensen kon aannemen. Met mijn ogen dicht probeerde ik rustig, gelijkmatig adem te halen. Ondertussen verfrommelde ik de brief.

Maar Vegas en Henderson, dat was ons thuis! We hoorden hier! Ik zou me geen angst laten aanjagen door Nan met haar verhalen. We leefden niet in een verhaal. Dit was de harde, nuchtere werkelijkheid. We leefden in de echte wereld, met een echte moordenaar, die uiteindelijk gepakt zou worden. En wanneer het zover was, zou ik zorgen dat ik ons leven weer op de rails kreeg. *What happens in Vegas stays in Vegas.*

Maar vanaf dat moment kon ik de brief van Nan niet meer uit mijn hoofd zetten. Want van al haar verhalen had dat over de Fetch me als kind nachtmerries bezorgd. In gedachten hoorde ik weer de stem van mijn oma.

‘Het gebeurde in de winter van 1832...’ begon Nan te vertellen. Het was schemerig in mijn slaapkamer. Ze hield mijn hand in de hare die warm en glad was en in niets op een heksenklauw leek. Vanwege haar roofvogels kleepte ze zich praktisch, meestal in een spijkerbroek met een flanelle blouse. Kleren die tegen een stootje konden. Maar haar magere gezicht was in schaduwen gehuld en in haar stem klonk de tijdloze echo van sprookjes en verhalen, zodat

het leek alsof ze tot een andere wereld behoorde. Niemand kon zo goed vertellen als zij en ik vond het altijd spannend om naar haar te luisteren. Zelfs naar dit verhaal, ook al werd ik er telkens weer doodsbang van.

‘Er was een dik pak sneeuw gevallen. Lucius Gowdy kon de wolven horen huilen, pal achter zijn schutting. Maar zijn gezin kon niets gebeuren. Hij had genoeg hout gehakt om de vijf haarden in huis zelfs tijdens de strengste kou brandende te houden. De kelder was gevuld met eten, ze hadden het vlees van een hert gedroogd, en in de herfst hadden ze het vetgemeste varken geslacht en aan een dakspant gehangen. Zijn vrouw was druk geweest met inmaken en inleggen. De glazen potten met hun kleurige inhoud, die in ordelijke rijen op de planken stonden, glinsterden als juwelen in de halfdonkere kelder. Lucius was met zijn gezin al zo vaak verhuisd dat hij de tel was kwijtgeraakt. Maar hier wilde hij blijven. Het grote huis op het vlakke land buiten Plainfield leek voor hen gemaakt. Het kwam door een geestverschijning dat hij telkens weer had besloten naar elders te trekken. Een geestverschijning die er net zo uitzag als hij. In hun eerdere huizen was de geest telkens binnengekomen wanneer Lucius buiten bezig was, bijvoorbeeld met het repareren van de omheining. In de veronderstelling dat het haar man was, zette de vrouw van Lucius dan een bord voor hem neer.

De geest begon hem overal te volgen. Wanneer Lucius de akkers ploegde, volgde de geest in zijn kielzog. Wanneer hij ging jagen, klauterde de geest over rotswanden en omgevallen bomen om bij hem te komen.

“Het is een Fetch, een zielensteler,” zei Lucius’ vrouw. “Hij komt je halen. We moeten verhuizen om hem op een dwaalspoor te brengen.” Want een Fetch was een schepsel dat door een tovenaars uit aarde was gevormd en dat was bedoeld om de levenden naar het elfenrijk te lokken. Lucius wilde niet dat zijn ziel werd gestolen, het elfenrijk trok hem niet. En dus verhuisden ze. Telkens weer. En elke keer dat Lucius’ vrouw hun spullen begon te pakken, verscheen de Fetch aan hem en riep: “Waar je ook naartoe gaat, ik weet je te vinden! En ik zal niet rusten voordat ik je heb meegevoerd naar

mijn meester! Ooit ben je de zijne!” En de Fetch kreeg gelijk. Waar de Gowdy’s ook naartoe gingen, hij wist hen altijd weer te vinden. Totdat ze het huis in Plainfield betrokken. De zomer was verstreken, gevolgd door de herfst, en inmiddels was het hartje winter. Maar Lucius had het gevreesde schepsel niet meer gezien. En ook aan zijn vrouw en kinderen had het zich niet vertoond.

Maar op een dag huilde de wind om het huis en woedde de storm feller dan ooit. Lucius had de vuren die ochtend zorgvuldig opgebant, maar tegen het middaguur waren ze bijna gedoofd. Het was niets voor hem om op zo’n koude dag de vuren te laten uitgaan. Dus zijn vrouw ging naar hem op zoek, door het hele huis, van de zolder tot de kelder. En daar vond ze de Fetch, opgekruld op de koude vloer van aangestampde aarde. Het schepsel rilde, was bleek geworden en zag eruit alsof het ziek was. Zijn huid was bijna doorzichtig. De gelijkenis met haar man was zo goed als verdwenen en het leek alsof het schepsel bezig was te vervagen. Toch zat het nog vol venijn. “Je zult je man in dit leven niet meer zien,” beet het haar sissend toe. “Ik heb altijd geweten dat hij ooit van mij zou zijn, en nu is het zover.”

“Waar is hij? Waar heb je hem mee naartoe genomen?”

“Hij is bij mijn meester, waar geen sterveling hem kan volgen.”

Maar de vrouw was koppig en niet helemaal sterfelijk. Ze sloeg een warme mantel om en trotseerde de sneeuw en de wind. Toen ze de sporen van haar man ontdekte, volgde ze die naar het eind van hun landerijen, waar het woud begon. Daar eindigden de sporen en zag ze de afdrukken van wolvenpoten. Eén vuurrode bloeddruppel besmeurde de verblindend witte sneeuw. Ze dacht aan haar man. En toen aan haar kinderen. Ze had ze alleen gelaten met de Fetch! Het schepsel was verzwakt door het zielenstelen, maar misschien herstelde het, misschien nam het een andere gedaante aan en ging het op zoek naar een volgende ziel! Misschien wel de ziel van een van haar weerloze kinderen!

Haar tranen bevroren op haar wangen toen ze zich omdraaide en zich door de wilde sneeuwjacht naar huis terug haastte. Daar vond ze haar kinderen warm en ongedeerd. De Fetch was nergens

te bekennen. De vrouw van Lucius Gowdy knuffelde hun kinderen, hilde hete tranen en ging met haar kroost bij de dansende vlammen zitten, die lachend naar haar leken te knipogen. Wonderbaarlijk genoeg laaide het vuur in alle haarden weer hoog op. En die hele lange winter gingen de vuren niet meer uit, zelfs zonder dat ze er hout op gooiden. Soms, wanneer ze 's nachts wakker lag, meende de vrouw van Lucius Gowdy ogen in de vlammen te zien. Ogen die naar haar en haar kinderen keken. Ogen die haar gadesloegen terwijl ze in haar dagboek schreef dat alleen voor háár ogen bedoeld was.

Haar man zag ze nooit meer. De lente daarop verhuisden ze, en niet lang daarna weer. En ze bleven verhuizen, want dat was haar enige zekerheid: dat ze nooit veilig zouden zijn voor de Fetch. Want niemand wist of zijn meester ooit tevreden zou zijn.'

Ik probeerde uit alle macht het verhaal van Lucius Gowdy van me af te zetten. Maar het verhaal van de Fetch, de zielensteler, bleef me achtervolgen. In de wonderlijke weken die volgden, deed ik mijn uiterste best om alles gewoon door te laten gaan. Ik zorgde dat de meisjes regelmatig aten, dat ze op hun gewone tijd naar bed gingen en dat ze me nooit zagen huilen. Maar elke avond haalde ik uit een geheime la in mijn slaapkamer – een la die verboden terrein was voor Marisol – het overhemd dat Jeremy in de wasmand had gedaan op de avond voordat ik hem doodschoot. Dan wikkelde ik me erin, ik drukte de kraag tegen mijn gezicht, ademde zijn geur in en deed alsof hij naast me lag. De volgende morgen bij het wakker worden hilde ik geluidloos in het overhemd, zonder mijn man, zonder mijn lief. Zijn ziel was gestolen, was hem en mij ontnomen. Zouden we ooit weer helemaal veilig zijn? Net als de vrouw in Nans verhaal kon ik op die vraag geen antwoord geven.